

MAIG FOLK AL CAT

La Patum i Manuel Luna al CAT

Com és ja habitual, cada dijous abans de Corpus la Banda del Memorial Ricard Cuadra ofereix un concert en què tot el repertori es basa en la festa de la Patum de Berga. Avui a partir de les deu de la nit, la Patum al CAT, un petit tast per anar fent boca i alleujar l'espera fins que arribi la festa berguedana.

enguany s'oferirà un programa integrat per marxes de la processó del Corpus. També, i per primera vegada, s'interpretarà la marxa coneguda com a *Himne de Berga*, en un recent arranjament que ha estat realitzat per Sergi Cuenca i que, durant les festes del Corpus de Berga, s'interpreta a les entrades i sortides de l'ofici religiós.

A la segona part es recuperarà una obra breu del compositor Robert Agustina i, com a norma, *La Patum completa* en les millors versions, com les de Joan Baptista Lambert o Ricard Cuadra.

Per acabar aquesta festa, Francesc Ribera Titot, acompanyat de la Banda del Memorial Ricard Cuadra, interpretarà *l'Últim Tirabol*, una de les peces més emblemàtiques del grup Brams, que es va acomiadar del públic el passat 7 de maig amb un darrer concert a Berga.

Manuel Luna y La Cuadrilla Maquilera ocuparan l'escenari de l'Artesà de Gràcia, dins d'aquest cicle Maig Folk al CAT. Oferiran el resultat del seu últim treball discogràfic, que, amb el títol de *La fiesta del árbol*, és un disc que recull i reinterpreta diferents músiques d'arrel de la Meseta. Aquest concert tindrà lloc demà a les deu de la nit al CAT Centre Artesà Tradicionari.

Antropòleg i músic, intèrpret i investigador, Manuel Luna, preocupat per la cultura tradicional i particularment per la música, s'ha dedicat a combinar la investigació amb l'esforç per reelaborar i actualitzar les músiques camperoles de la península Ibèrica.

La seva banda, La Cuadrilla Maquilera, està constituïda per músics de reconegut prestigi com Enrique Valiño (violí), Eduardo Meco (bateria i percussions), José Luis Yagüe (contrabaix), Alfredo Valero (piano i acordió) i el mateix Manuel Luna (veu, guitarra, pandereta...).

Luna ha enregistrat vuit treballs discogràfics, en els quals es pot veure una evolució que el porta a conjugar elements d'autenticitat amb les més modernes aportacions dins el camp de l'arranjament i la instrumentació.

Manuel Luna y La Cuadrilla Maquilera

MAIG FOLK AL CAT

Avui 19 (22 h): la Patum al CAT, amb la Banda del Memorial Ricard Cuadra i la col·laboració especial de Francesc Ribera Titot. Demà 20 (22 h): Manuel Luna y la Cuadrilla Maquilera presenten el CD *La fiesta del árbol*. Al CAT. Travessia de Sant Antoni, núm. 6.

ÒPERA

'Jenufa'

'Jenufa' en la seva posada en escena al Liceu

El relleu

Xavier Cester

'JENUFA', DE Janáček. INT.: Nina Stemme, Eva Marton, Jorma Silvasti, Pär Lindskog, Viorica Cortez. DIRECCIÓ D'ESCENA: Olivier Tambosi. ESCENOGRAFIA I VESTUARI: Frank Philipp Schlössmann. IL·LUMINACIÓ: Hans Toelstede. COR I ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU. DIRECTOR: Peter Schneider. BARCELONA, GRAN TEATRE DEL LICEU, 17 DE MAIG.

Després de llargs minuts d'aplaudiments un cop acabada la funció d'estrena de *Jenufa*, finalment van sortir a l'escenari, soles, Nina Stemme i Eva Marton, les triomfadores indiscutibles de la vetllada. Llavors la soprano hongaresa va deixar l'escenari perquè la seva col·lega sueca rebés les ovacions del públic, en un gest prou significatiu: en la tardor d'una il·lustre carrera en què durant dues dècades ha obtingut sorollosos èxits al Liceu, Marton semblava donar el relleu a una Stemme que havia protagonitzat un dels millors debuts al teatre en molt de temps. El més impressionant de la *Jenufa* de Stemme no va ser el seu nivell excepcional, sinó el fet que fossin les seves primeres passes en la pell de l'heroïna de Janáček. La futura Isolde de Bayreuth compleix tots els requisits del paper: una veu de lírica plena, compacta en tots els registres, amb aguts emesos amb una llibertat absoluta i apianats a voluntat, i una capacitat envejable per deixar surar les cantilenes del compositor txec. Si hi afegim l'acurada composició dramàtica d'aquesta dona transfigurada per la mort del seu nadó, capaç de tirar endavant gràcies a la seva compassió, no hi ha dubte que el Liceu s'ha apuntat un bon punt amb la primera *Jenufa* de Nina Stemme: ara esperem que la sàpiga fidelitzar.

Eva Marton té el do de, només amb un gest o una inflexió vocal, enlairar la temperatura dramàtica d'una funció. Tot i que els passatges més greus del paper de Kostelnicka li creen problemes (normalment resolts recorrent al parlat), el terç superior manté la seva opulència i capacitat de penetració, i, el que

és més important, la cantant hongaresa segueix posant tota la carn a la graella. El conflicte entre la severitat moral i la por al deshonra que porten aquesta dona a cometre un crim abominable i el seu sincer amor per la seva fillastra (amb qui va assolir molt bona química) van trobar en Marton una intèrpret atenta a cada frase, a cada mirada, arribant a cotes literalment al·lucinants en el segon acte.

Si Viorica Cortez completava amb autoritat el trio de dones de la família amb la seva àvia Buryjovka (convertida pel muntatge en cega, potser perquè es passagi sense parar per l'escenari), els dos nois de la nissaga van estar coberts amb correcció per dos tenors dissímils. Jorma Silvasti va ser un Laca més aviat curt d'aguts, això sí, creïble com el brètol de bon cor, mentre que els sons oberts del més fatxenda Steva de Pär Lindskog no sempre eren agradables. En l'extensa nòmina de petits papers, coberts alguns amb noms importats encara que només diguin tres frases, cal apuntar el Capatàs de Rolf Haunstein, el graciós Jano d'Ana Nebot i la tafanera Alcaldessa de Begoña Alberdi.

És d'esperar que en pròximes funcions els problemes de quadratura en alguns números de conjunt, el so brut del metall i la presència de massa detalls instrumentals desdibuixats es vagin corregint. En tot cas, la lectura de Peter Schneider va anar pujant d'intensitat a mesura que avançava l'obra, trobant-se més còmode en els passatges de major lirisme (el duo final entre *Jenufa* i Laca, per exemple) d'una música que no s'assembla a res més que a ella mateixa que en d'altres on l'articulació rítmica i els atacs eren d'una blanor excessiva.

Com de blana es pot qualificar en alguns aspectes la producció d'Olivier Tambosi. Estrenada a Hamburg el 1998 abans de visitar el Met i el Covent Garden, la proposta està en la frontera perillosa entre la simplicitat i el simplisme. La metàfora de la pedra que domina el decorat –emergent al primer acte, dominant al segon, esmicolada al tercer– esdevé encara més òbvia donades les nombroses referències del llibret a l'element rocós, si bé ofereix a Tambosi un marc adequat –i ben il·luminat– per menar una direcció d'actors que no surt gaire de les fronteres del convencionalisme. Per sort, artistes del calibre de Nina Stemme i Eva Marton van saber superar aquests límits per fer drama pur.